

Illustrerede KLASSIKERE

De bedste fortællinger af
verdens største forfattere

Hver eneste Illustreret Klassiker indeholder en komplet og afsluttet historie, rigt illustreret og nøjagtig genfortalt efter verdens mest berømte forfatters bedste bøger. — En dejlig bogsamling.

Begynd idag at samle på verdens bedste bøger!

1. ALICE I EVENTYRLAND
2. REJSEN TIL MÅNEN
3. PELSJÆGEREN KIT CARSON
4. HAMLET
5. NYGGGEREN DANIEL BOONE
6. KLODERNES KAMP
7. FANG DEM LEVENDE
8. WILHELM TELL
9. MYTTERIET PÅ BOUNTY
10. HVORDAN JEG FANDT LIVINGSTONE
11. JEANNE D'ARC
12. DAVY CROCKETT
13. ILIADEN
14. DEN RØDE PIRAT
15. BUFFALO BILL
16. TALISMANEN
17. MOBY DICK
18. FYRSTEN OG TIGGEREN
19. HUCKLEBERRY FINN
20. EN VERDENSMSEJLING UNDER HAVET
21. DEN HEMMELIGHEDSFULDE Ø
22. MACBETH
23. SKATTEØEN
24. RIDDERNE OM DET RUNDE BORD
25. ODYSSEEN
26. KONG SALOMONS MINER
27. BILL HICKOK
28. GALLERKRIGEN
29. TAND OG KLO
30. TO BYER
31. ROBINSON CRUSOE
32. PRÆRIE-VOGNE

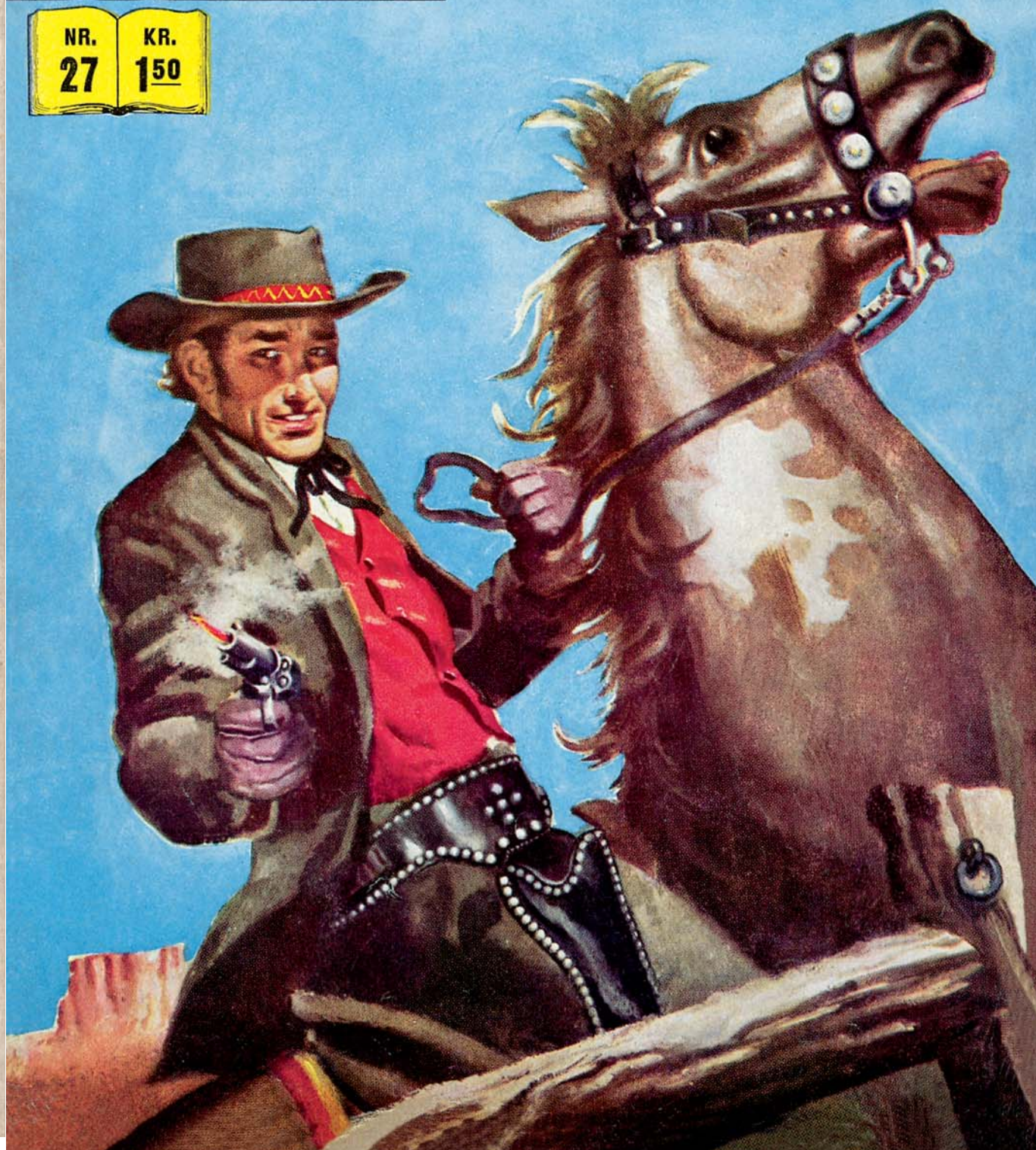
Bagside Illustrerede Klassikere nr. 26. Man bemærker ændet lay-out i forhold til de foregående og følgende numre (se bog 5 side 224), samt at farvegengivelsen af forsiderne er mislykket.

Illustrerede
KLASSIKERE

*De bedste fortællinger af
verdens største forfattere*

NR. 27 KR. 150

SHERIF BILL HICKOK

Det vilde vesten som epoke i amerikansk historie spænder fra borgerkrigens afslutning i 1865 til ca. 1900, altså ikke stort mere end en menneskealder. Men det er også en sagnomsust periode præget af heltebedrifter, en halvmytisk verden som antikkens Grækenland og vores egen vikingetid. Og så er det en selvstændig genre: Western!

EN MYTES FØDSEL

Grundlaget for myten blev skabt den 21. juli 1865, den dag Davis K. Tutt - en spiller fra Arkansas - mødte James Butler Hickok, kendt som Wild Bill, på torvet i Springfield, Missouri. De var oprindeligt venner, men var røget uklar over et spil poker. Tutt trak først, skød men ramte ved siden af. Næsten samtidig med Tutt fyrede Hickok, og han ramte med dødelig præcision på en afstand af 50 - måske 70 - meter.

Det er det opgør, som kommer nærmest western-genrens rituelle klimaks: revolverduellen på åben gade. Episoden er ikke med i *Illustrerede Klassikere*, men den blev omhyggeligt skildret i George Ward Nichols' artikel om Wild Bill i *Harper's New Monthly Magazine* i februar 1867.

Artiklen byggede på interviews med Hickok og med folk, som kendte ham. Men det var næppe den rene sandhed, som blev fortalt. Skrøner, overdrivelser og pral var en del af pionerlivet, og Hickok kan nemt være faldet for fristelsen til at pynte på det, han fortalte reporteren fra øst. Et års tid senere påstod Wild Bill overfor den senere verdensberømte journalist Henry Morton Stanley (se *Hvordan jeg fandt Livingstone* i bog 3), at han havde dræbt "omkring

De kaldte ham Wild Bill

af Niels Nordberg
bearbejdet til dansk af
Anders Hjorth-Jørgensen

Wild Bill Hickok 1874

100 hvide mænd" og alle "med god grund". Det dokumenterede antal er syv; der kan have været flere, men næppe mange.

Illustrerede Klassikere giver os myten, der fortæller historierne om Hickok snarere end sandheden. Det er en partisk stemme, vennen Charlie Utter, som fører ordet. F.eks. var bataljen med McCanles nok en mere tvivlsom affære, end den fremstilles i tegneserien.

Men langt fra alt, som berettes om Wild Bill er en overdrivelse, fabel eller fordrejning. Det bekræftes af mange, at han var sin tids

hurtigste og mest træfsikre revolverskytte. Han var kejtåndet, men kunne skyde lige godt med begge hænder. Hans to kaliber 36 Navy Colt 1851 revolvere var placeret i hylstrene med skæftet fremad - han trak over kors. I sine sidste år brugte han ikke hylstre, men stak våbnene ned i bæltet eller i et rødt skærf, han havde bundet om livet. Han kunne gennemhulle en mønt kastet 10 meter op i luften på 10 meters afstand tre gange, før den nåede jorden.

MENNESKET

JAMES BUTLER HICKOK

Bill var egentlig faderens navn, og James Butler Hickok, som blev født den 27. maj 1837 i Troy Grove i Illinois, blev både kaldt Dutch Bill og Duck Bill ("andenæb", fordi han havde en kraftig næse), men det endte med for altid at være Wild Bill. I alle beskrivelser fremstilles han som høj, bredskuldret, muskuløs, fämælt og intelligent. General Custers hustru Elizabeth huskede ham som fysisk perfekt, frygtløs og høflig.

Charlie Utter

*James Butler Hickok
fotograferet i 1858
og herunder fra højre
mod venstre i 1867,
1868, 1875 og 1876.*

*Navy Colt 1851
- Wild Bill's favoritvåben*

Han var noget af en snob i påklædningen. På fotografier ser man ham iført spejderens hjorteskindsdragt med frynser og kvægby-dandyens lange frakke og broderede vest og sombrero - af og til bæverskindshue - på hovedet. Og så havde han lange, rødbrune lokker og militærisk overskæg.

Hvem var egentlig Wild Bill Hickok? Det er næsten umuligt at skille fakta og myte, men han blev selv offer for myten. Ikke helt en koldblodig morder, ikke helt ridderen fra de store prærier, lovens og civilisationens fortrop. Farlig at komme på kant med, men selvironisk, venlig og god mod børn. Og en sand damernes ven! Men først og fremmest en mand, som via sit ry og sine hurtigere revolvere var egnet til at udføre det grove arbejde med oprydning i lovløse kvægbyer.

CALAMITY JANE - WANNEBE KÆRESTE

Calamity Jane, kvinden, som i eftertiden er blevet uløseligt knyttet til Hickok, savnes i *Illustrerede Klassikere* nr. 27. Men det kan faktisk forsvares. Den noget patetiske Jane fortalte alle, som gad høre på det, at Hickok var hendes kæreste og far til datteren Jane. Hun fik oven i købet opfyldt sit ønske om at blive begravet ved siden af ham, da hun døde i 1903. Sanheden var imidlertid, at de først mødtes i gukdgraverbyen Deadwood lige før Hickok blev skudt. Den på det tidspunkt 22 årige Calamity blev ven med Hickok, men heller ikke mere.

Men der er ikke meget, som bekræfter hæftets påstand om, at Wild Bill var forkæmper for lov og orden. Han sad for det meste ved pokerbordet og

interessede sig ikke for omgivelserne, blot de lod ham i fred.

DØD MANDS HÅND

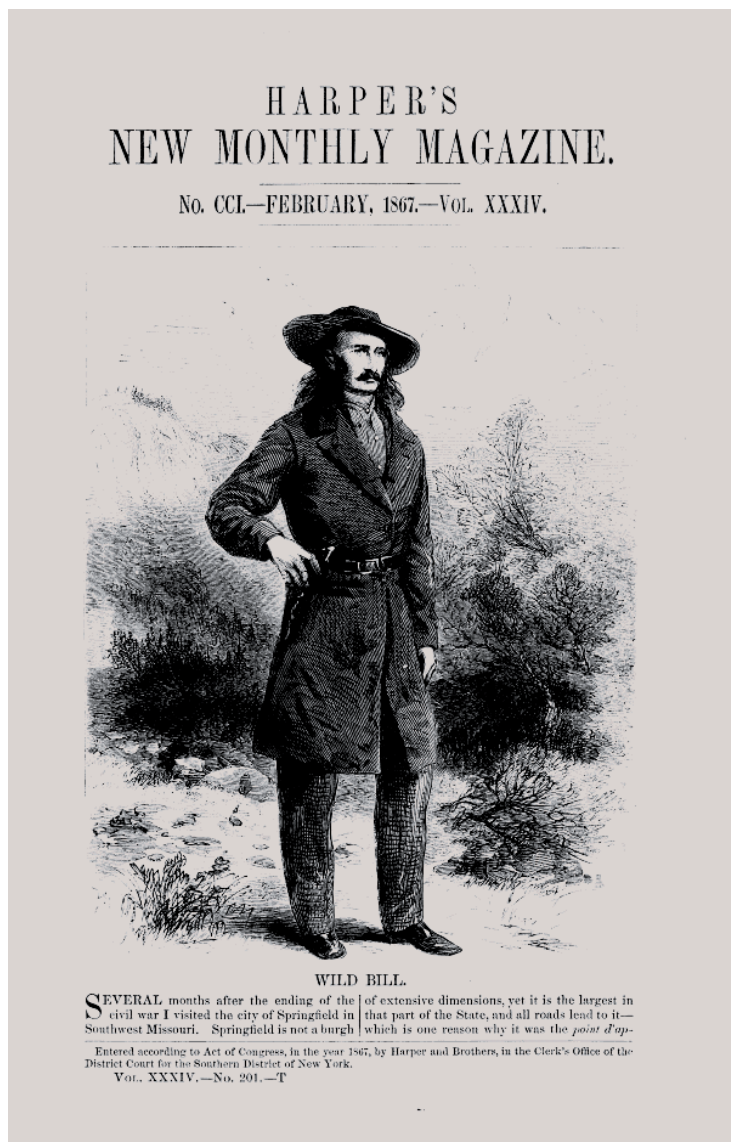
Jack McCall, en ung fyldebøtte, følte sig ydmyget af Hickok - bl.a. fordi denne på et tidspunkt gav ham penge til et måltid.

McCall var ude efter at skabe sig et navn. Den 2. august 1872 spillede Hickok poker i "Saloon No. 10".

Jack McCall gik hen bag ham og skød på tæt hold. Kuglen gik igennem Hickoks hovede og endte i armen på en af de andre spillere.

Da han blev dræbt sad Hickok med par i esser og ottere. Den kombination er gået ind i pokerhistorien som "Dead Man's Hand".

McCall blev først frikendt af en lokal jury, der godtog hans forklaring om, at Hickok havde dræbt hans

HARPER'S NEW MONTHLY MAGAZINE.

No. CCL.—FEBRUARY, 1867.—VOL. XXXIV.

WILD BILL.

SEVERAL months after the ending of the civil war I visited the city of Springfield in Southwest Missouri. Springfield is not a burgh of extensive dimensions, yet it is the largest in that part of the State, and all roads lead to it— which is one reason why it was the *point d'appui*.

Entered according to Act of Congress, in the year 1867, by Harper and Brothers, in the Clerk's Office of the District Court for the Southern District of New York.
VOL. XXXIV.—No. 201.—T

Artiklen, som gjorde Hickok berømt, blev bragt i Harper's New Monthly Magazine i februar 1867.

Dead Man's Hand

bror. Dommen blev dog omstødt, for det viste sig, at McCall aldrig havde haft en bror. Så han endte i galgen, selvom han ved den anden retssag påstod, at han var blevet bestukket. Men et mysterium af psykologisk art rejser sig. Hvorfor brød Hickok med sin sædvanlige forholdsregel, altid at sætte sig med ryggen mod væggen? Godt nok sad der allerede en, som nægtede at flytte sig, på den plads. Men overgav Wild Bill sig til skæbnen, fordi han havde en fornemmelse af, at han havde nået vejs ende? I et brev til hustruen Agnes antyder han faktisk noget sådan. Han var kun 39 år, men ældet, formodentlig alkoholiseret, med svigtende syn, som enten skyldtes grøn stær eller syfilis. Det svækkede syn kan være årsag til at kan skød sin ven Mike - ikke Jim - Williams, en episode, som formørkede han liv i den sidste tid.

Wild Bill Hickok, Texas Jack Omohundro og Buffalo Bill Cody.

LEGENDEN WILD BILL

Men legenden, udødeligheden, var sikret. I juli 1867, blot fem måneder efter interviewet i *Harper's*, udkom *Wild Bill the Indian Slayer*, en hæftet roman i det format, som kort forinden var lanceret med stor succes, "dime novels" (se bog 1 side 120). Det var den første af mange historier om bedrifter, han ikke havde været i nærheden af. Af og til overhalede fiktionen virkeligheden. I Ned Buntlines *Buffalo Bill, the King of the Frontier*, dør Hickok (eller som han kaldes her Hitchcock) allerede i 1869.

Men fiktionens Hickok blev ofte - måske pga. sit kendte, tragiske endeligt - placeret i rollen som kompanion eller biperson. Han gæsteoptrådte i hæftehistorier om Calamity Jane og den opdigtede Deadwood Dick, men specielt i omkring 500 beretninger om Buffalo Bill.

Gæsteoptræden af den art finder man mange af i senere westernromaner. I Brian Garfields *Wild Times*, som også er blevet til tv-film med L. Q. Jones som Hickok, rummer overstadige glimt fra Wild Bills teaterkarriere.

I Thomas Bergers *Little Big Man* og filmversionen af samme møder man en realistisk, men underfundigt skildret Wild Bill - i filmen spillet af Jeff Corey - som lærer hovedpersonen Jack Crabb revolvermandens kunst.

Heller ikke i dag er der mangel på nye bøger. Søgning på amazon.com på "Wild Bill Hickok" giver over 1400 henvisninger. Roman- og filmforfatteren Richard Matheson, som er mest kendt for sine skræk- og science fiction-historier, har skrevet den litterære "selv-

biografi" *The Memoirs of Wild Bill Hickok*, og blandt en lang række biografier står *They Called Him Wild Bill* af engelske Joseph G. Rosa som den bedste og grundigste.

PÅ DET HVIDE LÆRRED

Den første store film havde premiere i 1923 og hed kort og godt Wild Bill Hickok. Titelrollen var besat med tidens største westernskuespiller, William S. Hart. Der var tale om en relativt realistisk fremstilling, selvom Hart ikke havde udseende som Hickok, og romancen med Calamity Jane havde en central placering.

Det havde den også i Cecil B. DeMilles storfilm *The Plainsman* (1936) med Gary Cooper og Jean Arthur. Serial-filmene *The Great Adventures of Wild Hickok* (1938) var rent eventyr. Gordon Elliott spillede Hickok, og han blev så populær i rollen, at han begyndte at kalde sig Wild Bill.

Den syngende cowboy Roy Rogers spillede en ung Hickok et par år senere, og i 1953 sang Hickok igen i musicalfilmen *Calamity Jane* med Doris Day og Howard Keel. *Pony Express* (1953) med Forest Tucker som Hickok og Charlton Heston som Buffalo Bill var hovedsagelig fiktion, selvom begge arbejdede ved ponyekspresen.

Underligt nok blev der

i 1950'erne produceret to film, hvor Jack McCall er helten. Måske som en form for modreaktion overfor den populære tv-serie *The Adventures of Wild Bill Hickok* - 113 episoder 1951-58, hvor den glatbarberede og kortklippede Guy Madison havde titelrollen, og Andy Devine udfyldte rollen som hans sjove ven, Jingles.

ET NYT BILLEDE

Film som *Soldier Blue* og *Little Big Man* (begge 1970) betød en ændring af filmmediets skildring af det vilde vesten. Siden har vi set Hickok fremstillet mere overbevisende og med langt hår af Jeff Corey (*Little Big Man*), Charles Bronson (*White Buffalo*), L. Q. Jones (*Wild Times*), Richard Farnsworth (*The Legend of the Lone Rider*) og Frederic Forest og Sam Elliott i to biografiske tv-film om Calamity Jane.

I de fleste af disse film fremstilles Hickok i sidste fase af sit liv - som manden, der altid bevæger sig med ryggen mod væggen, bøjet under

åget fra sin egen legende. Det er denne mand, halvblind og dødsmerket, vi også møder i de to bedste portrætter af ham: biografifilmen *Wild Bill* (1995) og tv-serien *Deadwood* (2004). Filmen blev ingen succes, men jeg tror, at få skuespillere i skind og ben er kommet tættere på virkelighedens Wild Bill end Jeff Bridges. Dette sagt uden at forklejne Keith Carradines overbevisende figur i *Deadwood*.

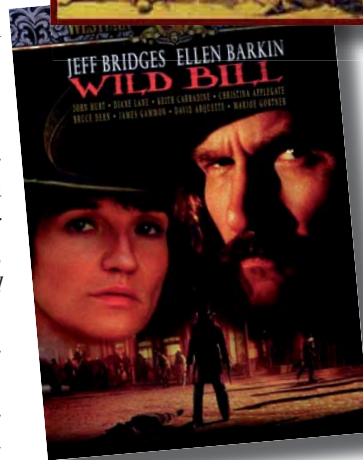
Walter Hill instruerede både filmen og første episode af tv-serien.

MED TALEBOBLER

Wild Bill Hickok har spillet en beskeden rolle i tegneserierne med undtagelse af 1950'erne, hvor der i USA udkom to tegneseriehæfter, *Wild Bill Hickok* (1949-56) og *Wild Bill Hickok and Jingles* (1958-59). Sidstnævnte var et biprodukt af tv-serien med Guy Madison.

Alan Moore bruger Hickok som gæstende bifigur i sin fantasyserie *Supreme*, men har pudsigt nok placeret ham på Sydstaternes side i den amerikanske borgerkrig, hvilket er en definitiv fejl.

Man kan sige meget ondt om Wild Bill, men man må lade ham, at han var en glødende modstander af slaveriet.

Nils Nordberg er forfatter, dramatiker, redaktør, instruktør, producent, cand. mag. i sprog, litteratur og folkemidevidenskab, oversætter, anmelder og entusiast og Norges største kender af kriminallitteratur. Han har været ansat i NRK-Radioteatret siden 1973.

I USA blev Wild Bill Hickok trykt i otte oplag. Både forsiden og tegneserien forblev uforandret igennem alle oplag. Forsiden var malet af anonym kunstner.

Salvatore A. Trapani

- se biografi bog 3 side 67.

Medio Iorio arbejdede sammen med Sal Trapani for Charlton Comics, og da Trapani fik et par opgaver for Classics Illustrated, assisterede Iorio ham på Wild Bill Hickok (CI-121). Iorios eneste bidrag til Classics Illustrated.

I 1953 ophørte samarbejdet mellem udgiveren af Classics Illustrated, Albert Kanter, og Jerry Igers tegnestudio (se bog 5 side 116). Kanter og hans redaktører havde derfor brug for nye tegnere og rekrutterede derfor nogle fra Charltons tegnerstab.

Udgivelsen af Wild Bill Hickok var foranlediget af den samtidige succesfulde tv-serie med Guy Madison som Hickok og Andy Devine som hans assistent Jingles. Det er årsagen til, at Trapani og Iorio ikke gav hovedfiguren den virkelige Wild Bill Hickoks karakteristiske udseende. I

Udgivet første gang
i USA som *Classics Illustrated* #121 i juli 1954.

Udgivet på dansk som *Illustrerede Klassikere* nr. 27 i 4 oplag - det første i 1956. Desuden udgivet på dansk som *Stjerneklassiker* nr. 4.

Manus:
Ira Zweifach

Tegninger:
Sal Trapani og Medio Iorio

I 1959 rettede Gilberton i nogen grad op på Trapani og Iorios historieløse portræt af Hickok. Det skete i *Classics Illustrated Special Issue, Mens, Guns and Cattle*. Dette hæfte udkom på dansk som *Illustrerede Klassikere Extra* nr. 4, Mænd, kvæg og skydere.

Ira Zweifach er et ret ubeskrevet blad. Han er imidlertid krediteret for manuskriptet til to *Classics Illustrated*-udgaver fra 1954:

Captains Courageous (CI-117) og *Wild Bill Hickok* (CI-121).

Som nævnt var Gilberton på det tidspunkt på udkig efter nye tegnere pga. afslutningen af samarbejdet med Iger Shop. Dermed var Ruth A. Roche hellere ikke længere aktuel som forfatter, så også på den front var der brug for erstatning. Dermed blev der plads til en række forfattere, som kun bidrog med enkelte manuskripter. Blandt disse var Ira Zweifach.

I løbet af de næste par år fik redaktionsassistenten Roberta Strauss imidlertid stadig større indflydelse, og da hun avancerede til chefredaktør kom der igen fast greb om manuskriptudviklingen. (Se bog 4 side 62).

Andy Devine (tv) og Guy Madison (th) fik i Charlton-hæftet *Cowboy Western* Comics deres egen tegneserie at optræde i. Titlen var *Wild Bill Hickok and Jingles*, tegnet af Trapani og Iorio. De tegnede dog ikke forsiden til #67, som ses her. Den blev tegnet af Maurice Whitman.

stedet ser han ud som en typisk westernhelt fra amerikansk tv. Efterfølgende fortsatte Trapani og Iorio med at tegne Charltons version af tv-serien i hæftet *Cowboy Western*.

Fra venstre: Den amerikanske førsteudgave, en græsk udgave og den danske Stjerneklassiker nr. 4.